

"Απτεται και Πιερώτων
και σου βγαίνουν Βουλευταί,
πράγμα, που και' σ' τον εαυρό των
δέν θά τ' δόλεσαν ποτέ.

Πάσα Δύσις κατεπλάγη
μέ την νίκην του Δευτέρη,
τρέχουν πρὸς τὸν μάγον μάγοι
κι' ὁ Λεβάντης τὸν συγχαίρει.

Κι' ἴσως γι' αὐτὸν τὸν θριάμβον στὸν σώστην τῆς πατρίδος,
ποῦ γηραλέον παρελθὼν ἐμπρὸς του καταρρέει,
δοθῇ και τὸ παράσημον τὸ τῆς περικνημίδος
καθὼς τὸ πῆρε κατ' αὐτὰς κι' ὁ φίλος μας ὁ Γκρέυ.
Κι' ἔμεψ' σ' τῆς Ἀνορθώσεως τὰ πλούτη νὰ μαλλώνωμε
και τῆς περικνημίδος μας τῆς τρύπης νὰ μπαλώνωμε.

Γιὰ τοῦ γόντος τὴν νίκην κλαίει τώρα χοερός
τῆς μαυρίλας ὁ χορός,
και χορεύουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
μέσ' σ' τὴν πόρτα τὴν μεγάλην
τὸν χορὸ τὸν Πεντοῦ ἄλλη.

Ἐσκόνισε τὸ φῶς τοῦ Βέ τοὺς παλαιούς ἡλίου,
κι' ἔστραψε τώρα πρὸς τὸν Βέ κι' ἡ πότνια Πατρίς...
ἔγει κλεινοὺς Ἐμμανουήλ, μὰ κι' Ἐμμανουήλίου,
Ἐμμανουήλ παμβασιλεὺς παρὰ τριαντατρεῖς.

Πατρίδα, λαδὲ
ἀσπίδα και δόρυ,
κι' ἀρόβως προγύρει
μέ Βρά και μέ Βέ.

Ἀνοίξατε πύλαι τῆς νέας Βουλῆς,
εὐφράνθητε πάντες... ὁ μύσχος πολλός.
Τροχίστε και γλῶσσα και κάθε καλέμι,
ἀπλῆστος τρυφετῆ,
ἡ Τράπεζα γέμει
και πῆχτε και φάτε.

"Αὐα σγῶμεν τὰς καρδίας, εἶπε κατακυκτικὸς
μέσ' αὐτοὺς πολλοὺς του λόγου ὁ Κομπόστας ὁ γλυκός.
Ἀὐα σγῶμεν τὰς καρδίας, ἐπανελάσαν τὰ πλῆθη,
και τοῦ Κρητικοῦ τὸ ρῆμα πανταχοῦ δελαλήθη.

Μὰ κι' ἐγὼ πολλὰς ἀκούσας σοβαρὰς ἐπαγγελίας
δλων τὸν ἀγορητῶν,
ἀνεβόησα σ' τὸ πλῆθος: ἄνω σγῶμεν τὰς κοιλίας
μετὰ τὸν Ἀνορθωτῶν.

Ἐπερ τῆς παραδαρμένης μὴ μὰς καταλάβῃ κόρος,
και σ' τοὺς μέλλοντας πατέρας
θὰ φωνάξω διατόρως:
ἄνω σγῶμεν τὰς γαστέρας.

Ὁ Φασουλῆς στὸν Ράλλη πικρὸ τραγοῦδι ψάλλει.

Βάστα, καίμενε Ράλλη, κι' αὐτὴ τὴν μαχαίρα...
και πῶς νὰ τὴν βαστήξω, πούναϊ πολὺ βαρεία.
Βάστα, καίμενε Ράλλη, κι' ὁ κόσμος, πούγει γινώσι,
γιὰ τούτη σου τὴν πικρὰ πικρὰ θὰ μετανοήσῃ.

Ἐπικράνθης, και γὰρ δὲν ἐχρίσθης,
ἐπικράνθης, και γὰρ ἐμαυρίσθης,
ἐπικράνθης, και γὰρ ὁ Κρητίας
ἦρε πάλιν θριάμβους και νίκας.

Ἐπικράνθης, και γὰρ τὸ Κορόνι
κουκουβάγιας τὸ κλαίει και κούκοι,
ἐπικράνθης, και γὰρ σὺ θαυδόνει
νέον φῶς καθενὸς Κρικουόκη.

Ἐπικράνθης, ἐπικράνθης... ποὺς τὸ πῖστευε κι' αὐτὸ
νὰ μαυρίσουν τῆς Ἀθῆνας τὸ πικιδι τὸ λατρευτό;
Ποὺς ἐπείραμε ποτὶ νὰ περάσουνε μπροστὰ του
δίχως νὰ συλλογισθῶν τὰ πολλὰ χαρίσματα του;

"Ἀλλὰξαν και τὰ χωριά
μέ τὰ νέα καθεστῶτα,
και τὴν κάθε κουμπάρη
δὲν ψηφίζον σὰν και πρῶτα.

Μέσ' σ' τὴν μαύρην καταγίδα
ἐμαυρίσθη παρ' ἐλπίδα
κι' ὁ φουριόζος ὁ πολὺς,
μὰ και τὸσον προσηλῆ.

Μὴ λυπηθῆς κατάκαρδα γιὰ τέτοια ξαφνικά
Ρωμαίικα κι' ἔγχωσια...
μὴ λησμονῆς σὰν φρόνιμος και τὰ Ἀττινικά:
οἱ τράνσιτ μούντι γλῶριζα.

Μὴ λυπηθῆς κατάκαρδα κι' ἀρχίνα τὸν χορὸ...
ἐκεῖνοι ποὺ μεσουρανοῦν σβόνουν μέ τὸν καιρὸ,
και πάλι λάμπουν ἔξαρνα και τοὺς βαροῦν βιολιά,
κι' οἱ τρέφοντες προκοιλίον μένουσιν χωρὶς κοιλιά.

Γέλασε, χρυσομάλλη...
μορφὴ καθὼς τοῦ Ράλλη
κι' ἂν ἐμαυρίσθη μένει
πολυαγαπημένη.

Ἀπὼνας ἐμαυρίσθη σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα
κι' ὁ Νέγγρης ὁ Φωκίων ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ,
τοιγάρτοι δὲν ἀξίζει και τοῦτος μὰ πεντάρα
ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τῶν νέων φωστήρων τὸ λεροῦσι.

Ἐνέσκηψε μεγάλῃς μαυρίλας συμφορὰ...
τί κρῆμα ποὺ δὲν ἔγχε κι' ὁ Πῶπ εἰς τὰ Ψαρά.
Πλὴν ἐκλογὴ δὲν ἦτο, καθὼς ἐκεῖνος γράφει,
ἀλλ' εἶδος ναυμαχίας, και γιὰ νὰ κατασχῶσθ
ἔπρεπε νὰ χρεμῇ πρὸς του θωρακ' ἀπὸ χρυσάφι,
ἀλλοῶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ καταναυμαχήσῃ.

Πάει κι' αὐτός... τί θριάμβοι, τί κλέη!..
πῶς γιὰ τὸν Πῶπ κι' ὁ Κλέαρχος ἐχάρη,
γιατὶ συχνὰ Κοιλέαρχο τὸν λέει
κι' ὅλο γιὰ τὴν κοιλία τὸν τὸν πικάρει.

Τῷ Στρατηλάτῃ Κρητικῷ τὰ νικητήρια
και τῶν ἐντὸς κι' ἐκτὸς συγχαρητήρια.
Ἀνάδειξέ μας ὅλους διασημούς,
και νῦν τὸ κράτος ἔχων ἀπρομάχητον
λέγε σὲ μερικὸς Ὑπουργοῖς
πρὸς τὸ παρὸν νὰ τρέβουν τὸ στομάχι των.